

X-mas in Dixieland

Keukenwekker zorgt voor strak geleide en wervelende Kerstshow
zondag 19 december 2010, door Bas Noot

Kerstoptreden in de Haen op 19 december 2010

Wat is er mooier dan een sneeuw witte winterwereld bij een muzikale Kerstshow? Evenals vorig jaar was het rustieke Veluwedorp Hoevelaken bedekt met een dik pak sneeuw. In het verleden, toen men nog sprak over een opwarming van de aarde, regeerde de adel over de jazzmuziek: King Oliver, Nat King Cole, Duke Ellington en Count Basie maakten de dienst uit. In Hoevelaken regeerde vandaag Koning Winter. Het management van de Haen had gekozen voor het Grand Café ipv de grote zaal, omdat vanwege de barre weersomstandigheden minder mensen werden verwacht. Uw verslaggever trotseerde de gladheid en arriveerde om 15.30 precies op het moment dat de Choo Choo Sisters begonnen met dat schitterende Mood Indigo. Komend vanuit die witte wereld moest ik even aan de die totaal andere kleur wennen maar dat duurde niet lang. Bij het volgende nummer 'Bei mir bist du schön' was ik er helemaal bij. Het was stampvol in het sfeervol versierde Grand Café. Het publiek bestond vooral uit Hoevelakers die 'hun' Boys en Sisters wel weer eens wilden horen en zien schitteren. Vanwege hun drukke programma zijn band en zangeressen niet zo vaak meer op de thuisbasis te bewonderen. Het was dan ook bewonderenswaardig dat banjoïst Jan Herman (Amsterdam), Hugo en Inge (Haarlem), Ellen (Nijmegen) en anderen, die ook niet naast de deur wonen, de verre rit door de diepe sneeuw hadden gemaakt. Het publiek vergaapte zich vooral aan hun eigen dorpsgenoten die op zaterdagmiddag gewoon door Super de Boer lopen met een bosje prei en waspoeder uit de reclame of ongedwongen een paar flesjes wijn uit de aanbieding van de Lidl in hun wagentje doen. Centraal in de Hoevelakense middenstand staat de familie Altena. De familie beheert een groot aantal winkels en bestaat uit een aantal broers en neven. Zij worden door iedereen bij hun voornaam genoemd (dat is niet zo moeilijk want ze heten bijna allemaal Gert) maar de Altena's kennen zelf ook elke dorpsgenoot. Twee charmante dochters uit die familie waren dan ook zoals gewoonlijk aanwezig. Maar het draaide deze middag vooral om slager/traiteur Gerard Steltenpool en zijn dochter Suzan. Gerard, eigenaar van de Haen, is al al meer dan 7 jaar sponsor van de jazzmiddagen en Suzan is vooral bij elke X-mas voorbereiding en uitvoering sterk betrokken geweest. Helaas heeft Gerard het café en zalencentrum overgedragen. Hij en Suzan werden even

in het zonnetje gezet met respectievelijk een ingelijste foto van de Dixie Express en Choo Choo Sisters en een bos bloemen. De slager die zich al jaren beijvert om van zijn dorp iets eigens en gezelligs te maken, was zichtbaar geroerd en bijna met tranen in de ogen overhandigde hij alle muzikanten een fles prachtige Christobal (Malbec). Maar ja, men kwam voor de muziek en die was deze middag voortreffelijk.

Inge Serné was op haar best tijdens het prachtige solonummer 'Chestnuts roasting on an open fire'. Met een mooie begeleiding door de trombone van Hugo Tiel. In de wervelende kerstshow vormden die solonummers een heerlijk rustpunt. Ellen Jongeneel schitterde met 'I'll be home for Christmas' met een solo van Peter Fiévez op sopraansax. Ellen heeft een tijd naast een streng christelijke kerk in Hoevelaken gewoond en de kerstgedachte is bij haar diep geworteld. Zij riep ons op om even stil te staan bij al degenen die het niet zo swingend hadden met de kerst. Dat deed ik dus en beelden van arme sloebers in de bloedhitte, bleke ziekenhuiskindertjes en ijsberen op een smeltende ijsschots (nauwelijks voor te stellen) spookten door mijn hoofd. Ik durfde daarna geen drankje meer aan te raken.

Marieke Adegeest, gesteund door prachtig pianospel van Henk Hoedemaker overtrof zichzelf in 'Have yourself a merry little Christmas'. Ik nam maar weer iets hartverwarmends anders werd het nooit meer 'merry'

Het is altijd opnieuw genieten van het plezier dat van de dames en heren afstraalt en het vakmanschap waarmee zo'n show gegeven wordt. Deze keer was weer iets nieuws ingebracht. Ik had Peter al een aantal keren met een nogal nors gezicht een keukenwekkertje zien opdraaien.

U kent ze wel, zo'n apparaatje in de vorm van een ei of een tomaat (Blokker 2.95) dat zorgt dat je ei niet te hard wordt of de aardappels overkoken. Peter leek me niet in de stemming dus vroeg ik tijdens de pauze bassist Piet van Bloppoel om opheldering. Piet was niks bijzonders opgevallen: *'Er staat tegenwoordig zoveel rotzooi om me heen waarvan ik niet weet waarvoor het is. Vroeger baste ik op een eenvoudige theekist, stak er een bezemsteel in spande er een snaar op en baste de sterren van de hemel. Later kon ik een echte bas kopen. Die bond ik dan gewoon aan de zijkant van mijn fiets en snabbelde aldus door de hele provincie. Maar plots waren daar versterkers, microfoons en weet ik niet wat. Dan sta ik weer te hard dan weer te zacht. Ze zoeken het maar uit'*

Ik wendde me tot de drummer. Evert is tegenwoordig BN-er sinds hij op de Tielse televisie uitgebreid in beeld is gebracht. Het filmpje en dus ook Evert is ook op YouTube te zien. Wist hij iets van dat wekkertje?

'Jazeker. Dat wekkertje tikt met 60 tikjes per minuut en is dus een soort metronoom. Van elk nummer bepaal ik het tempo. Moet het tempo 165 zijn dan vermenigvuldig ik snel het aantal tikjes met 2.75 en tik exact in het juiste tempo af. Hebben we tenminste daarover geen gezeur'.

Ik controleerde dit verhaal bij Jan Herman. *'Dat is een eierwekker. Wij zijn een oude stijl orkest en spelen dus graag nummers zoals het authentieke "Big Butter and Eggman". Die Eggman stond er om bekend dat zijn eieren altijd precies de juiste hardheid hadden. Daar had ie dat wekkertje bij nodig, althans zo iets staat geloof ik in de tekst van dat nummer. Maar wat spelen we eigenlijk nog voor echte dixiedeunen? Hooguit een paar liedjes op zo'n middag'*

Ook hier werd ik niet veel wijzer. Dan maar eens aan Hoed gevraagd. Hoed weet alles, ziet alles en hoort alles.

'Keukenwekkertje? ik heb mijn hele leven nog geen stap in de keuken gezet en weet dus niet eens hoe zo'n wekkertje er uit ziet. Ik slaap, prima en sta elke morgen exact om 08.00 op. Heb ik echt geen wekker bij nodig. Sorry Bas ik moet weer naar mijn Beppies'

Ook bij Hugo ving ik bot. *'Keukenwekkertje? Dat is een dierenoperatiewekkertje (DOW-tje). Ook in de dierenzorg is de budgettering toegeslagen. Voor een eenvoudige achterpoot operatie, waarbij Sultan een nieuw kniegewricht krijgt, staan 12 minuten. Gaat het wekkertje af dan moet Sultan in sommige gevallen verder door het leven met een half afgemaakte knie of laten we hem inslapen. Daar staat dan weer 30 seconden voor. Ik kan niet zonder zo'n DOW-tje.*

(Hugo stuurde me op verzoek nog een foto van zijn praktijk met het DOW-tje op de achtergrond)

Daarna vroeg ik het aan Jaap die deze middag de sterren van de hemel en de sneeuw uit de lucht blies. *'Ja ik heb wel gezien dat Peter aan zo'n wekkertje stond te draaien. Iedereen heeft bij ons eigen taken en als hij dat wekkertje bij de uitvoering van zijn taken nodig heeft zal dat wel noodzakelijk zijn. Die jongen is bij de marine geweest en daar gebeurt alles precies op tijd. Vandaar!'*

Ik gaf het op en liep de naar de gang om even het toilet op te zoeken. In die ijskoude en ongezellige gang stonden de beroemde Choo Choo Sisters verkleumd te wachten tot ze weer zouden worden aangekondigd en dan moet je met je mooie blote schouders vol kippenvel stralend lachend de bühne op. Toch wilde Marieke, geduldig als altijd, wel even iets zeggen over dat wekkertje. Ze gaf me zelfs de van haar bekende mooie glimlach, die onmiddellijk de sneeuw rond de Haen deed smelten. Die lachjes brengen mij altijd even streek.

'Bas, lieverd, kijk eens even goed naar de Dixie Boys in de zaal. Dat ze hier überhaupt nog staan is een wonder. Hun leeftijdgenoten zitten al lang in "Zilver-schoon" of "Avondrood". Als die ouwe kerels hier arriveren stellen ze zich eerst aan elkaar voor, soms met iets van vage herkenning. Ze kijken dan op het lijstje wat het eerste nummer is en gaan geheel op routine aan de slag. Als niemand meer iets van nummer 1 kan maken beginnen ze aan nummer 2. Dat kan zo maar uren duren. Het wordt steeds erger. Wij staan intussen ergens in een koude gang of een muffig bierkeldertje te wachten tot iemand het heldere moment krijgt -Oh Ja...de meiden moeten nog-. Hoed begint dan aan een riedeltje, dat nog steeds niet goed gaat en dan worden wij verwacht er nog iets van te maken. Ik heb Peter dus zo'n keukenwekker gegeven afgesteld op 20 minuten.

De Boys kunnen nu precies 20 minuten hun gang gaan. Als wij in de gang het wekkertje horen doen wij onze stralende entree en kan het feest pas echt beginnen. Simpel toch!

Ik kon niet anders dan e.e.a. beamen. Op dat moment ging het wekkertje en binnen enkele seconden schudde de Haen op zij grondvesten op de swingende tonen van de medley 'Ain't we Sweet' De medley vereiste overigens een herstart omdat er van alles mis ging in de instrumentale intro. De Sisters deden het voorval vrolijk lachend af met een gezicht: *Ach het zijn lieve ouwe kerels, die lekkere muziek maken en andere kerels die lekkere muziek maken zijn door-gaans jong, druistig en onbetrouwbaar'*

En lekkere muziek was het! Half Hoevelaken stond te swingen in de kleine ruimte die er nog tussen muzikanten en publiek over was. Gerard werd weer naar voren gehaald omdat hij de prijsvraag, die Jaap snel had ingelast over het rode smokingstrikje van Peter, had gewonnen. De sponsor werd op een wel heel speciale manier toegezongen door de Choo Choo's met 'Don't sit under the appletree with anyone els but me'. Van dicht bij zijn de zangeressen nog mooier en warmer dan van een afstand. Gerard raakte zichtbaar in verwarring. De laatste serie duurde wel een uur maar had van mij nog best een extra uurtje langer mogen duren. Ik vond het een heerlijke middag.

Tot slot werd ik nog in verwarring gebracht door een aankondiging van Peter: *'Dames en Heren. Op 31 januari spelen we hier weer. Blijft u dus allemaal lekker hier zitten'*. Ik zag verschillende mensen onmiddellijk naar hun agenda's grijpen. 31 Januari is op een maandag. Ik ging dit even checken bij Peter. Toch een beetje aan het dementeren? Peet lachte me vrolijk toe. *'Nee hoor was een grapje. Op 31 januari ben ik zelfs lekker aan het skieën in Oostenrijk'*. *'Goh Peet, ski je nog?'*

'Jazeker. Al jaren gaan we naar hetzelfde plekje in Oostenrijk. Joke zet me elke ochtend af boven aan de meest simpele helling van de omgeving. Die glij ik dan voorzichtig af. Onderaan stap ik weer in zo'n sleeplift en dat doe ik tot het donker wordt. Dan sla ik af bij de vierde boom links en glijdt naar het hotel. Gaat nog steeds goed. Heerlijk 8 dagen weg. Thuis in Hoevelaken ga ik dan weer lekker achter de geraniums zitten en wacht op een berichtje van Hoed of Marieke voor het volgende optreden. Ik speel in de Dixie Express klarinet, sopraan en altsax (het kostte hem wel even moeite de namen van de band en zijn instrumenten te vinden) en als ik maar een van die toeters bij me heb vinden ze het al goed. Als ik dat wekkertje maar niet vergeet!'

Terwijl Peet zijn spullen inpakte, nam ik nog een drankje en kletste met de mooie sisters even na over een wel zeer geslaagde middag. Plots hoorde ik ergens een keukenwekkertje afgaan. Ik moest naar huis.

Bas Noot